

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 120. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344145344.pdf> (tilgået 11. maj 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

»Sylvia, allersomdejliligste Askepot mellem Søstrene,« raabte han saa og sprang fra sin Stol og lige hen til Sølvdisken. »Dine Ynder har overmandet mig, saa at jeg ikke kan modstaa dig, unge Pige. Din Alvor, der smiler, og din Lydløshed, som paa én Gang er saa fuld af Løfter og saa foruroligende - din ranke Væxt, Skuldrene, Midjen, alle disse Lemmer og Led, som ikke er runde og heller ikke netop spinkle, ikke for bøjede og dog ingeniunde altfor lige. Jeg har studset, jo mere jeg tænkte over dette forunderlige, saa jeg til sidst knapt ved, om du er den Fé Poesien eller en anden Hex, paa hvilken man ikke kan stole. Men din tilforladelige Søster (hun er af dem, jeg hidtil har paaskønnet altfor lidt) beroliger mig med Hensyn til din kristelige og ærlige Oprindelse. Hendes Fornuftighed, som - jeg ser det nu - kun er Slægtsfølelse og blid Retsindighed i en anden Form, er mig den fuldeste Borgen, Sikkerhed og Garanti for din Troværdighed, saa at jeg tør kysse dig, Askepot, uden Frygt for at skære Læberne itu som paa et skaaret Glas. Jeg bejler, Jomfru Sylviajeg bejler.«